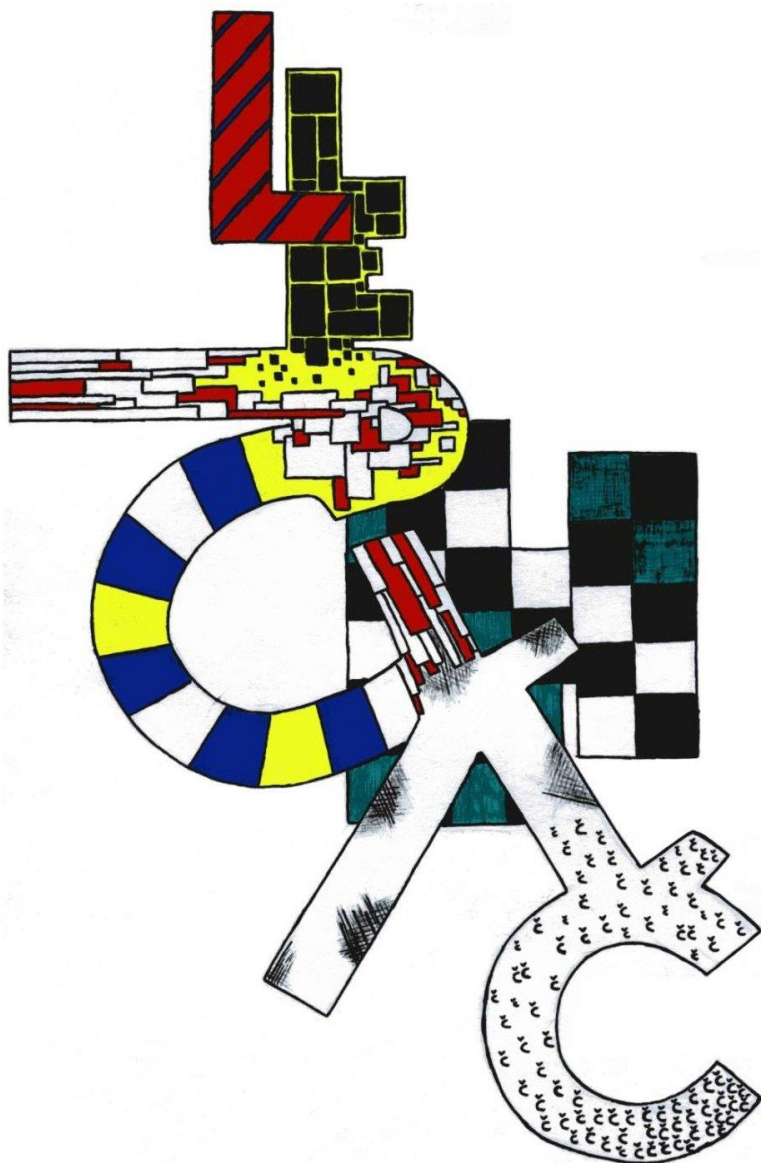

27/2015 – ročník IX.

Primáni se představují

Rozhovor s Mojžíšem

Já: Dobrý den, já se jmenuji Jan Holík.

Mojžíš: Já Mojžíš.

Já: Můžu se zeptat, jaký jste měl pocit, když jste uviděl hořící keř?

Mojžíš: Zprvu jsem se bál, když jsem uslyšel hlas z keře, kdy mi Bůh řekl, že se mám vydat do Egypta osvobodit Židy z otroctví. Ale Bůh mi dodal odvahy.

Já: On vám Bůh na cestě dost pomáhal.

Mojžíš: Ano, nakonec jsem to zvládl a šel jsem hned za faraonem.

Já: Když vám faraon řekl, že je nepustí, bál jste se, že to nevyjde?

Mojžíš: Tušil jsem, že je nepustí.

Já: A když na ně seslal pohromy v podobě hadů atd., a on pořád nechtěl?

Mojžíš: Jednou musel povolit.

Já: On to taky po největší pohromě povolil, aby Židé nemuseli dál otročit. Měl jste radost?

Mojžíš: Velkou a za to vděčím Bohu, protože sám bych to nikdy nedokázal.

Já: Děkuji vám, že jste si na mne našel čas.

Mojžíš: Já děkuji za pozvání. Na shledanou.

Já: Na shledanou.

Jan Holík (G1)

Já: Dobrý den, já jsem Jolana Jobová.

Sv. Ludmila: Dobrý den, já jsem sv. Ludmila.

Já: Mám na vás otázku: co byl váš největší úspěch?

Sv. Ludmila: Asi to, že jsem vyučila svého vnuka Václava.

Já: A co váš druhý vnuk Boleslav?

Sv. Ludmila: No, nevím, on je takový zlý a krutý.

Já: Jak si představujete, že budete v budoucnu vypadat?

Sv. Ludmila: Asi jako teď. Bílé vlasy, zelené oči, bílé oblečení.

Já: A co vaše snacha Drahomíra?

Sv. Ludmila: Je fajn, ale někdy se mi zdá, že na mne žárlí. Mívám i pocit, že mne chce zabít.

Já: Dobrá. Rozhovor dokončíme zítra, protože je už pozdě. Dobrou noc.

Sv. Ludmila: Dobrou noc.

.....

Druhého dne

Já: Dobré ráno. Dnes čekám na sv. Ludmilu před jejím domem. Kdepak ji máme?

Přiběhne muž a říká: Ludmilu uškrtili na jejím hradě!

Já: Aha. Hm... Tak to asi už rozhovor nedokončíme. Na shledanou.

Jolana Jobová (G1)

Mé německé léto v Osnabrücku

V létě jsem měl možnost určitý čas strávit v severním Německu. Stalo se tak především díky snaze paní profesorky Kopřivové, které bych tímto chtěl velmi poděkovat za umožnění mého pobytu.

Do města Osnabrück, které leží ve spolkové zemi Dolní Sasko, jsem jel z Brna necelé dva dny (přespal jsem v Berlíně). Po příjezdu do Osnabrücku jsem bydlel u paní Ilse Stonjek, středoškolské profesorky v důchodu, která již dlouhá léta organizuje výměnné pobyty a další akce pro gymnázia v Hradci Králové a Náchodě. Na léto k ní každoročně přijíždějí právě někteří ze studentů, kteří v Osnabrücku chodili jeden rok do školy. V jejím domě se tedy mísí česká a německá kultura, například se vaří jak česká, tak německá jídla, což je samo o sobě velmi zajímavé a netradiční.

Město Osnabrück se zapsalo do historie především jako místo rozhovorů účastníků třicetileté války, na jejichž závěru byl na místní radnici podepsán tzv. vestfálský mír. Na radnici se nachází sál, kde se závěrečný dokument podepisoval (pozn. pro zájemce: sál je vyzdobený obrazy účastníků jednání). Historický střed města s mnoha hrázděnými domy byl z větší části zničen při spojeneckém bombardování města v letech 1944 a 1945, i tak má však centrum města svou originální atmosféru a určitě stojí za to Osnabrück navštívit.

V rámci pobytu mi také bylo umožněno navštěvovat tamní Gymnázium hraběte Stauffenberga (Graf-Stauffenberg-Gymnasium), které nese

jméno hlavního účastníka atentátu na Adolfa Hitlera z roku 1944, Clause von Stauffenberga. Toto gymnázium se mi velmi líbilo, při vyučování panovala příjemná atmosféra, studenti byli aktivní a měli velký zájem prakticky o vše. Co mne opravdu překvapilo, byla obrovská ochota i ze strany studentů z jiných tříd, od kterých jsem dostal mnoho cenných rad. Řada z nich mne neváhala doprovodit do různých historických prostor ve městě, na koncert či do muzeí, za což jsem jim velmi vděčný.

Školu jsem navštěvoval po dobu tří týdnů a poté jsem si opatřil speciální studentský lístek na vlaky a autobusy, se kterým jsem mohl projet celou spolkovou zemi. Dolní Sasko je druhá největší spolková země v Německu. Je to země velmi rozmanitá - na jihu se nachází pohoří Harz, na druhém konci pak Severní moře. Podíval jsem se do měst, jako je např. Hildesheim, Braunschweig nebo Bremerhaven, měl jsem možnost prohlédnout si sídelní město automobilky Volkswagen, Wolfsburg, a také hlavní město celé spolkové země, Hannover. Na cestách mne překvapilo mnoho skvěle připravených interaktivních výstav i muzeí slavných rodáků (malíři Felix Nussbaum a Horst Jansen, politik Willy Brandt a další).

Podařilo se mi také najít si letní brigádu – dával jsem různé typy dortů do krabic, které se pak rozvážely do mnoha evropských zemí. Jako bonus jsme mohli coby zaměstnanci o přestávce sníst některé výrobky, u kterých se při rozbalování omylem prořízl obal. Ačkoliv se na pracovišti nacházelo mnoho osob, jejichž mateřským jazykem nemusela být vždy němčina (ruští Němci, Indové, Turci, Poláci a další), všichni se k sobě chovali

ohleduplně, a tak tam panovala velmi přátelská atmosféra.

Poněvadž mám rád cizí jazyky a zabývám se jejich studiem, mohl jsem si v Německu také osvěžit znalosti angličtiny, arabštiny, čínštiny, španělštiny, ruštiny (mé druhé mateřštiny) a samozřejmě němčiny, což mi dodalo chuť k další práci.

Jsem rád, že jsem se mohl pomoci tohoto pobytu seznámit s mnoha zajímavými lidmi, poznat nádhernou spolkovou zemi Dolní Sasko a německou společnost, a hlavně si procvíčit své znalosti němčiny.

Jan Brzobohatý (G8)

Zámek ve městě Schwerin – sídlo parlamentu
Meklenburska (Předního Pomořanska)

Foto © archiv J. Brzobohatého

Cesta studentů G8 do Evropského parlamentu Štrasburk, 4. - 6. 10. 2015

Je neděle 4. října, šest hodin ráno. Rozespálá stepuju na parkovišti u Ústředního hřbitova. Je ještě tma, okolo se míhají světla aut z blízké dálnice. Postupně přijíždějí další členové výpravy: spolužáci Klárka, Hana, Eva a Honza, a pan profesor Proks. Za čtvrt hodiny odtud má odjet autobus do Štrasburku, sídla Evropského parlamentu. Zájezd pořádá europoslanec Pavel Svoboda, který jako všichni europoslanci má právo jednou za půl roku využít dotace a do parlamentu pozvat výpravu občanů své země. Jsme zvědaví, jaké další školy se projektu účastní. Když se nás ale pán středního věku, který už nějakou chvíli postává opodál, a na učitele rozhodně nevypadá, zeptá: „Nevíte, jestli odtud jede autobus do Štrasburku?“, začíná mi to být podezřelé. Za chvíli ostatně autobus přijíždí, a když procházím uličkou a zaznamenávám prošedivělé hlavy účastníků, dochází mi, že toto není zájezd pro školy, ale pro straníky KDU-ČSL, a že naši studenti pouze doplňují počet. Naštěstí je zde i několik účastníků z organizace Mladí lidovci, mezi nimiž někteří z nás poznávají své staré známé. Když se nám pak představují vedoucí zájezdu, tj. Radim Sršeň, který vyučuje mezinárodní vztahy na VŠE v Praze, a tajemník KDU-ČSL za okres Šumperk, Alois Horák, jsem se stavem věcí srovnal a těším se, co se nového dozvím.

Po cestě zastavujeme v německém městečku Schwäbisch Hall, které leží na březích řeky Kocher zhruba v polovině cesty mezi Norimberkem a Stuttgartem. Mnoho turistů do něj přichází za maleb-

nou středověkou architekturou a za vánočními trhy. Když přijíždíme, mrholí, a celé městečko obklopené podzimně barevnými lesy působí zasněně. Po chvíli bloumání přicházíme na hlavní náměstí s evangelickým románsko-gotickým kostelem svatého archanděla Michaela, ovšem musíme k němu vyšlapat po 53 schodech. Oproti českým evangelickým kostelům mě překvapuje překrásná výzdoba, celému kostelu dominuje oltář vyvedený v jasných barvách doplněných zlatem. Před obětním stolem jsou rozloženy plodiny od hroznů přes dýně a ředkvičky až po snůpky obilí, asi na poděkování za úrodu. Když odjíždíme, na budově u silnice si všimnu transparentu „No Pegida, refugees welcome.“ Cítím se potěšeně.

K večeru přijíždíme do Štrasburku. Jsme ubytováni v hotelu Ibis budget, který patří k francouzské síti levnějších hotelů, ovšem ztotožňuji se s názorem vedoucích zájezdu, že dotaci je lepší využít na zážitky než na špičkové ubytování. A proto můžeme celý další den věnovat objevování Alsaska, regionu, v němž Štrasburk leží.

Naším prvním cílem je město Colmar, známé pro své centrum s typickými středověkými hrázděnými domy. Přijíždíme ráno, takže je celé město klidné. Jen pán v zelené čepici nabízí projížďky vláčkem. Zašvitořím „Non, merci, Monsieur“ a on se zářivě usměje. Zdá se, že i tady, v kraji, který se po všech různých stránkách podobá spíše Německu než Francii, jsou hrdí na svůj jazyk a těší je, když ho slyší z úst cizince. Po procházce městem si koupíme čerstvé croissanty a kávu a usadíme se v zapadlém, ale upraveném parčíku a vychutnáváme Francii.

Další zastávkou je Riquewihir, vinařské městečko na úpatí horského masivu Vogézy. Zde nás čeká prohlídka vinařství Zimmermann. Ujímá se nás pan Philip, zaměstnanec vinařství, a provádí nás sklípkem, kde nás zasvěcuje do tajů výroby vína. Hrozny z devíti hektarů vinic tu sklízí ručně, ve dvaceti lidech jim to prý trvá tři týdny. „Obyčejně se sklizní začínáme teď, tedy na začátku října. Letos byl ale výjimečně teplý rok, takže už máme sklizeno.“ Teď už přečištěná hroznová šťáva kvasí v tradičních dubových sudech (nejstarší pochází z roku 1902) a alkoholové výpary zaplňují celý sklípek. „Sudy jsou lepší, protože kvasící šťáva je stále v kontaktu s prostředím. To v nerezových tancích, které se používají čím dál tím více, není možné.“ Následuje degustace vín, celkem ochutnáváme pět vzorků od lehkého červeného pinot noir až po vzácné bílé líkové víno.

Třetí zastávkou je rezervace Montagne de Singes, kde na 24 hektarech lesa volně žije přes 200 makaků. Makakové jsou opice původem z alžírských hor, kde je klima podobné tomu našemu, a tak mohou po celý rok pobývat venku. U vchodu dostáváme hrst popkornu, kterým můžeme opice krmit. Stačí jen přijít k makakovi a natáhnout dlaň. Ovšem pozor, hlazení je zakázáno! Makak by si to vykládal jako akt agrese. Hanka fotí ostošest a my ostatní se rozplýváme, zvláště nad malým opičátkem, které se nešikovně snaží vylézt na větev.

Program je skutečně nabitý, po makacích se jen na chvíli zastavíme v hotelu a už ujíždíme do centra Štrasburku na večeri s europoslancem Pavlem Svobodou, patronem celé akce. Pan Svoboda působí velmi přátelsky

a s každým se osobně pozdraví, přestože je po dlouhé cestě. Večeříme regionální speciality, tarte flambée, koláč z nekynutého těsta se zakysanou smetanou, cibulí a slaninou, a choucroute, uzené maso se zelím a bramborami v páře.

Úterní dopoledne je věnováno návštěvě Evropského parlamentu. Ve Štrasburku se nachází celý okresek evropských institucí, vedle sebe zde sídlí Rada Evropy, Evropský soud pro lidská práva a právě Evropský parlament. Obě budovy parlamentu, který je rozkročen na obou březích Rýna, působí monumentálně a úctyhodně. Kolem řady stožárů s vlajkami procházíme do atria Hemicyklu. Míjíme zástup úředníků, jejichž uvolněné tváře kontrastují s našima vykulenýma očima.

Na exkurzi do parlamentu může kdokoli, ovšem je třeba absolvovat bezpečnostní prohlídku – projít detektorem kovů a své věci nechat projet rentgenem. Po této proceduře se nás ujímá český úředník, aby nás provedl. Procházíme nejnižším podlažím mnohapatrové budovy. Boty klapají na světlé bukové podlaze. Neslyšně projíždí chromované výtahy, nahoru a dolů. Okolo svižným krokem procházejí úředníci. Hlavou mi probíhají obrázky Ministerstva kouzel z Harryho Pottera. Naš průvodce nás usazuje ve školicí místnosti, kde má pro nás připravenou prezentaci. Evropský parlament je jednou ze tří nejdůležitějších institucí EU: Evropské komise, Evropské rady a právě Evropského parlamentu. „Jeho role je speciální, protože je to jediná instituce, do které občané volí své kandidáty přímo. Evropský parlament je vlastně hlas lidu v EU,“ vysvětluje náš průvodce. Plenární zasedání ve Štrasburku se konají

dvanactkrát do roka, vždy od pondělí do čtvrtka. V Bruselu pak probíhá zpravidla jednou měsíčně půldenní zasedání a také zasedání ve výborech, kde se připravují záležitosti k projednání. A proč parlament zasedá ve Štrasburku, když další hlavní instituce EU sídlí v Bruselu? „Štrasburk je významný svou symbolikou místa usmíření Německa a Francie, a proto je v zakládacích listinách EU stanoveno, že parlament bude zasedat dvanactkrát do roka právě tady, ve Štrasburku. Je to náročné organizačně i ekonomicky, před každým plenárním zasedáním se sem z Bruselu převáží šest kamionů dokumentů, několik tisíc úředníků, a náklady na stěhování se počítají v desítkách milionů eur,“ odpovídá náš průvodce. Takže fakt, že parlament sídlí ve Štrasburku, přináší výhody jedině na poli diplomacie, protože vyvážená spolupráce Francie a Německa udržuje rovnováhu EU.

Přichází europoslanec Pavel Svoboda a s ním čas na dotazy. Probíráme problémy, které se EU dotýkají, například častý dojem Čechů, že se jedná „o nás bez nás“ a že nám „Brusel pořád něco vnucuje“. Dozvídáme se, že v Evropské radě, ve které se scházejí ministři jednotlivých zemí a kde se jedná po rezortech, se problémy nejdříve dojednávají prostřednictvím úředníků a až na konečné rozhodnutí přicházejí ministři. „A tady nastává ten problém. Úředníci musí být ochotni zapojit se a dojednat výhody pro svou zemi. Naši úředníci často nic neříkají, nechtějí promluvit, a když přijedou ministři, je proces rozhodování v tak pokročilém stavu, že už se toho moc změnit nedá. Například Lucembursko, i když je malá země, má skvělé vyjednávače. Čeští úředníci v Evropské radě jsou

neaktivní a média pak doma řeknou, že nám Brusel zase něco diktuje.“ Pan Sršeň dodává: „Jeden z největších problémů EU je ten, že nemá mechanismy, jak se bránit, když o ní politici doma řeknou nějaký mýtus. Neexistují jednotná evropská média, i když nějaké pokusy jsou, třeba Arte (tj. francouzsko-německá dokumentární televize - pozn. red.).“ S tím souvisí problém dvojakosti politiků, čili že každý tvrdí něco jiného doma a něco jiného v Evropském parlamentu. Pan Svoboda uvádí příklad uprchlické krize a uprchlických kvót: „Pan ministr vnitra Chovanec sice doma říká, že kvóty na uprchlíky nechceme, že už 1500 lidí je hodně, že o ně není zájem. Ale pak přijde do Evropského parlamentu a sám nabídne, že Česká republika je schopna přijmout 7500 uprchlíků. Ale doma se to bojí říct, a to je ta dvojakost.“

Po diskuzi se odebíráme do Plenárního shromáždění, kde zasedá a hlasuje všech 751 europoslanců 28 zemí Evropské unie. Poslanci se podle své politické orientace seskupují do osmi evropských politických stran (tzv. frakcí), protože zasedání podle domácích stran by bylo příliš roztříštěné. Pan Svoboda, stejně jako ostatní europoslanci z KDU-ČSL, zasedají ve frakci EPP – Evropská lidová strana (nejsilnější evropská strana). Další z 21 českých europoslanců můžeme najít ve skupině Pokrokové aliance socialistů a demokratů nebo ve skupině Evropských konzervativců a reformistů.

Po měkkém, evropsky modrém koberci vcházíme na galerii Plenárního shromáždění. Zasedací prostor je obrovský, protože se sem musí vejít všichni poslanci a pro speciální případy i členové Evropské komise a Evropské rady. Po

obvodu sálu jsou zabudované jakési kukaně pro tlumočníky, každý z europoslanců totiž má právo mluvit ve své vlastní řeči, stejně jako ve své vlastní řeči poslouchat projevy ostatních, což zprostředkovávají špičkoví tlumočníci. Nejdříve si tedy nasazují sluchátka a jen tak pro zábavu přepínám mezi tím babylónem jazyků, ale nakonec je stejně odkládám, protože řečníci právě teď používají angličtinu nebo francouzštinu, a tak rozumím. Přítomni jsou předseda Evropské komise Jean-Claude Juncker i předseda Evropské rady Donald Tusk, tématem je uprchlická krize. V projevech, které jsou omezeny na dobu okolo dvou minut, zaznívají spíše solidární a tolerantní postoje. A, Maďarsko zvedá modrou kartu, to znamená, že protestuje a chce se vyjádřit. Jak by také neprotestovalo proti solidaritě k uprchlíkům, Maďarsko s uzavřenými hranicemi! V dalším projevu povstává křehce vyhlížející poslankyně z EPP a divoce gestikuluje. Až po chvíli mi dochází, že je neslyšící, a proto znakuje, a že i její projev je tlumočen. Napadá mě, jestli by se tato dáma dokázala prosadit i Česku.

Přes všechno svoje nadšení jsem rozpačitá, když vidím, že ze 751 poslanců je přítomno okolo 70. Vysvětluji si to tím, že plenární zasedání se schází ve stejnou dobu jako výbory a poslanecké kluby, a že na hlasování určitě přijdou všichni. Projevy v plénu jsou pak jistou formalitou, protože názory si jsou velice podobné, myslím, že hlavním smyslem je dát každému prostor vyjádřit se. Pan profesor Proks k nízké účasti dodává: „Minulý týden jsem byl v českém Senátu, a tohle je ještě dobré. Tady jich je sice málo, ale je vidět, že se zajímají. U nás si senátoři

v průběhu jednání četli noviny, nebo si vedli vlastní diskuze.“

Obědváme výborné jídlo v místní kantýně. Na obědě potkáváme asistenta paní europoslankyně Michaely Šojdrové z české KDU-ČSL (evropské EPP). Po obědě nás zavádí do útrob budovy parlamentu, do meditační místnosti. Ta má sloužit ke ztišení pro všechny zaměstnance, od poslanců až po údržbáře. Avšak je sekularizovaná, to znamená, že v ní nastalo nesmí být viditelně umístěny žádné náboženské symboly, aby se zde mohli modlit nebo meditovat křesťané, muslimové, židé i lidé bez vyznání. Proto bývá kříž, vyrobený českým sochařem Otmarem Olivou, obvykle uložený ve velké skříni v rohu místnosti. „Teď je připravený na bohoslužbu, která tu bude zítra ráno. Každou středu přijde kněz ze Štrasburku sloužit mši svatou, ještě před začátkem zasedání. Schází se nás plná místnost.“ Ptám se, jestli jsou mezi poslanci muslimové nebo židé. Odpovídá: „Vím o třech muslimech, poslancích Velké Británie, ale původem z Indie a Pákistánu. O nikom židovského vyznání nevím, ale řekl bych, že v takovém množství lidí se někdo určitě najde.“

Z Evropského parlamentu plní dojmy odjíždíme tramvají do centra Štrasburku. Po cestě si mezi sebou vyměňujeme dojmy. Přidává se k nám stážistka Evropského parlamentu Veronika, jinak studentka ekonomie na brněnské MENDELU. Ptám se jí, co je potřeba udělat pro získání stáže. „Musíte znát dobře jazyky, u mě je to angličtina a němčina, a co jsem tady, učím se ještě francouzsky. Pak za sebe musíte lobbovat, chodit za politiky a ukazovat, jaký máte zájem, nebo přímo nějakého europoslance oslovit,

jestli by vás nechtěl na stáž. A hlavně musíte mít štěstí, protože na stáže se každý rok hlásí několik tisíc zájemců,“ odpovídá.

Po společné projížďce lodí na štrasburských kanálech vyrážíme na vlastní pěst do centra. Podvečerní slunce se odráží na mokřých chodnících. Je čas ochutnat něco z místních specialit – pravý francouzský kebab. „No, škoda, že nemají dressingy na výběr. Ale masa je tam fakt hodně, i když bych možná ocenila více zeleniny,“ hodnotí naše kebabová odbornice Hanka. Procházíme se po nábřeží a zabloudíme až do čtvrti Malá Francie. Za německé nadvlády to bylo francouzské ghetto, dnes obdivovaná a navštěvovaná historická čtvrť s hrázděnými domy a malovanými cechovními znameními. Ještě poslední nákupy, odolat krámkům, z jejichž dveří se line vůně perníčků, a nastupujeme do autobusu na cestu zpět.

Je středa 7. října, šest hodin ráno. Opět rozespalá stepuju u Ústředního hřbitova, kde nás autobus vyhodil. Hodnotíme zájezd. Shodujeme se, že byl velmi přínosný, jak po stránce francouzské (makakové vítězi), tak po stránce evropské. Hlavním překvapením zůstává, že to byl skutečně zájezd pro straníky KDU-ČSL, a nikoliv pro mládež. Ale jsem za to vděčná, protože jsem se mohla setkat s „názory lidu“, které mě leckdy zaskočily. Na jednom se ale shodneme jednomyslně: Dneska se do školy nejde! Všechny nás totiž spojují nejen zážitky z Evropského parlamentu, ale i probdělá noc v autobuse.

Shrnuji si pro sebe přínosy zájezdu. Nyní jsem větší eurooptimistka než před třemi dny, díky tomu, že evropské insti-

tuce se mi už neztrácí v mlze, ale dokážu si vybavit konkrétní budovu, možná i pár tváří, a již více chápu, jak tyto instituce fungují – zvláště parlament. Slyšela jsem, co se v nich děje, od lidí, kteří zde pracují, a nikoliv od českých médií, jež často slouží populistickým politikům. Zkrátka, ať už se někdy pokusím získat evropskou stáž nebo ne, návštěva Evropského parlamentu pozitivně ovlivnila můj postoj k EU. A může ovlivnit i vás – návštěvy pro jednotlivce probíhají v období plenárního zasedání dvakrát denně. Takže až budete mít cestu do Štrasburku, zastavte se v Evropském parlamentu! Stojí to za to.

Adéla Kolářová (G8)

Budovy Evropského parlamentu

Riquewihr

Společné foto s Pavlem Svobodou

Swabische hall

Foto © H. Chvilová

Adaptační pobyty prvních ročníků

PL1: Videč. Paseky, 1. - 4. 9. 2015

PMP1: Videč. Paseky, 7. - 9. 9. 2015

G1: Šafov, 7. - 11. 9. 2015

Čtyři dny plné her, komunikace, společnosti, hudby, a hlavně seznamování na chatě Krásná samota v beskydských horách. Nejdřív jsem z toho všeho měla obavy, nechtělo se mi tam, ale ukázalo se, že jsem se neměla čeho bát, protože to byly krásně prožité čtyři dny. S holkami jsme vytvořily úžasný kolektiv. Bezvadně si rozumíme, nikdo na nikoho není zlý a všichni jsou tak nějak vstřícní. Doufám, že nám to vydrží.

Gabriela Plisková (PMP1)

Zažila jsem super dny s novými kamarádkami. Bavilo mě to tam. Jsem hrozně ráda, že jsem poznala takovou partu a že jsem na této škole. První den to bylo takové to „seznamovací“, ale potom už se to „rozjelo“. Když jsme přijeli domů, hrozně jsem se těšila na pondělí do školy.

Edita Javorská (PMP1)

S celou třídou jsme se vypravily do Beskyd, abychom se tam navzájem poznali a zapamatovali si nejlépe co nejvíc tváří a jmen. K tomuhle, pro mnohé těžkému úkolu, nám sloužily všemožné seznamovací hry, které pro nás připravily studentky třetího a čtvrtého ročníku. Čtyři dny uběhly jako voda a v pátek jsem si připadala, jako bychom se znaly už několik let a ne jen necelý týden. Myslím si, že tenhle pobyt splnil svůj účel dokonale a doufám, že zůstaneme tak sebrané až do „čtvrťáku“.

Nela Mičochová (PMP1)

Z adaptačního pobytu se mně nejvíc vryl do paměti náš večerní rituál. Ze všech nejvíc ten poslední a to, co následovalo. Rituál byl vždy krásný, svíčky, k tomu tichá hudba a uprostřed skleněná láhev s barevnými papírkami kolem. Každé poděkování, každá myšlenka, co tam zazněly, byly vždy více než krásné a řečené od srdce. Každý srolovaný papírek děkuje za něco jiného a to je těch papírků plná láhev. A co ty papírky znamenají? Vzpomínky. Naše vzpomínky, které jsou pro nás cenné. Nedá se zapomenout na mihotající se plamínky svíček, odrážející se od láhve plné našich vzpomínek.

Kateřina Ferinová (PL1)

Ještě před týdnem jsem své spolužačky vůbec neznala. Neznala jsem jejich jména, nevěděla jsem, jaké jsou. Potom ale přišel adaptační kurz. Den ode dne jsem všechna děvčata lépe poznávala a zjišťovala jsem, jaké to jsou super holky, avšak celý pobyt jsem se nemohla zbavit obavy, že nám to nevydrží. Že se po chvíli utvoří skupinky, které se budou navzájem nenávidět, ale teď už začínám věřit, že tomu tak nebude. Copak je vážně nutné, aby se skupina tak skvělých dvaceti devíti holek po pár dnech rozdělila? Věřím tomu, že ne, a o to víc tomu věřím, když vím, že mohu věřit i svým spolužačkám. Stejně tak, jak jsem se na ně spolehla, když jsem kráčela lesem a nic neviděla, mohu se na ně spolehnout i v tom, že nebudou chtít zničit pouto, které se mezi námi za těch pár dní utvořilo.

Pavína Kabrdová (PL1)

Exkurze maturantů do Prahy

G8: 16. - 18. 9. 2015

PL4: 23. - 25. 9. 2015

PMP4: 30. 9. - 2. 10. 2015

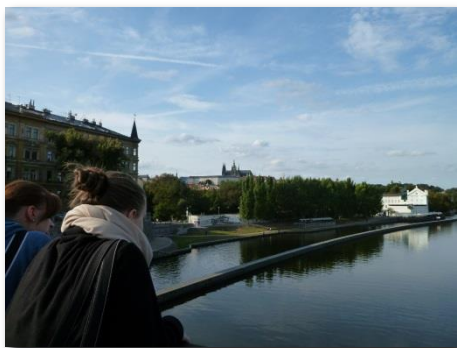

Foto © archiv PL4

**Oslava Dne církevních škol
Brno, kostel sv. Augustina a areál
školy, 16. 9. 2015**

Foto © archiv CMGaSOŠPg

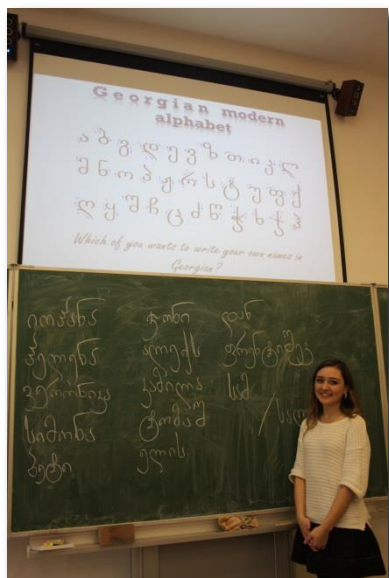
Projekt Edison 29. 9. - 2. 10. 2015

V týdnu od 29. 9. do 2. 10. 2015 jsme se v hodinách anglického jazyka setkávali se stážisty z těchto sedmi států: Taiwan, Vietnam, Egypt, Německo, Irán, Gruzie, Thajsko. Naši žáci měli možnost dozvědět se více nejen o těchto zemích, ale také navázat se stážisty kontakt, sdílet rozdíly a podobnosti našich kultur a zároveň procvičovat anglický jazyk. Do projektu jsme se zapojili již potřetí a i tentokrát jsme po jeho skončení obohaceni o mnoho příjemných zážitků. Už se těšíme na další ročník.

Pokud si chcete přečíst (v anglickém jazyce) více o tomto projektu, podívejte se na blog, který píše náš vyučující AJ Bruno Zalubil:

<http://www.brnoexpatcentre.eu/author/bzalubil/>

Text a foto © vyučující AJ

Projekt Legiovlak 100

Ve dnech 22. - 23. 10. 2015 navštívili studenti tříd G6, G7 a G8 (dějepisný seminář) jako součást výuky dějepisu expozici v Legiovlaku, kterou v rámci projektu Legiovlak 100 připravila Československá obec legionářská na vlakovém nádraží v Brně-Králově Poli. V doprovodu průvodců v dobových legionářských stejnokrojích si prohlédli věrnou repliku legionářského vlaku z období let 1918-1920, kdy na Transsibiřské magistrále v Rusku probíhaly válečné operace československých legií.

V současné době tvoří vlak 10 vagonů, které představují vozy poštovní, tepluškou, plukovní prodejnu, ubytovací, zdravotní, štábní, obrněný a dva plošinové vozy. Vlak křižuje od května 2015 celou Českou republiku a jeho cesta skončí až v roce 2020, kdy si budeme připomínat 100 let od návratu našich legionářů zpět do vlasti.

Podrobněji o projektu:

<http://csol.cz/domains/csol.cz/index.php/legiovlak>

(red)

Foto © T. Šmahelová a N. Vicherková

... s prof. Radkou Mrázovou

1. Dobrý den. Mohla byste se nám stručně představit?

Jmenuji se Radka Mrázová, roz. Duchoňová. Uvádím pro Lercháč obě příjmení, protože někteří bývalí studenti mě tak znají. Občas se stane humorná historika, když bývalý a současný student probírá, kdo je učil. Dojdou k tomu, že Duchoňová už tam není a Mrázovou neznají. Je mi 45 let. Jsem vdaná a mám dceru Danílu.

2. Odkud pocházíte?

Pocházím z Brna, z jedné brněnské části, která svého času patřila mezi část nejhušťji osídlenou pedagogy naší školy. To už však asi neplatí, nevím. Před 11 lety jsem se odstěhovala za manželem do malé obce Velké Hostěrádky.

3. Máte nějaké sourozence?

Sourozence nemám a celkem dost mě to mrzí.

4. Co vás inspirovalo k učitelství?

Této otázce se vždy bojím. Neumím odpovědět stručně. Vždy jsem chtěla pracovat s dětmi, a to v mimoškolní sféře. Původ je asi genetický. Babička cvičila s dětmi v Sokole, maminka trénovala házenou. Nikdo z rodiny však nebyl učitel. Já vždy tvrdila, že hlavně nechci učit. Začala jsem studovat vychovatelství na pedagogické fakultě. Přišla revoluce a naskytla se příležitost přejít na obor pedagogika - psychologie na FF MU. Stále jsem o učení nechtěla slyšet. Po ukončení

studií jsem dělala profesionálně trenérku plavání a při tom odběhla učit 2 hodiny dramatické výchovy na naší škole, hned po jejím založení (v rámci pedagogiky mám vystudovanou i tuto specializaci). Každý rok mi bylo nabídnuto víc a víc hodin, a přebíhání z bazénu do školy už přestávalo být reálné. Dodnes svého rozhodnutí nelituji, i když nebylo úplně jednoduché.

5. Jaké máte koníčky?

Hrozně ráda cestuji a nemusí to být ani do cizích zemí. Příjemný pobyt s přáteli i někde na Vysočině může být super. Navíc s kytarou a u táboráku, pak je to dokonalé. Nepohrdnu ani sportem, ať už aktivně, či pasivně jako divák. A prostřednictvím našich studentů jsem si oblíbila i kulturu.

6. Co obnáší vaše nová funkce výchovné poradkyně?

Ona to pro mě není nová funkce. Na pedagogické škole jsem výchovnou poradkyní již řadu let. Jen jsem od letošního roku dostala na starost celou školu. Nové je pro mě seznamování se studenty gymnázia. Využívám k tomu dozory, přestávky i mimoškolní akce. Co obnáší? Spoustu úkolů. Spoustu komunikace se všemi na škole, od pedagogů až po studenty a rodiče. A pokud vám není jasné, k čemu vám můžu být nápomocna, podívejte se na stánky školy do poradenství a prevence. Co je pro mne nové? Nová je moje spolupráce s preventistkou Luckou Esterovou. Ve svých učitelských začátcích jsem ji také učila.

Děkujeme za rozhovor!

Štěpánka Todorová, Jana Vaverková (G4)

Mgr. Radka Mrázová

- má 45 let
- po maturitě na gymnáziu Křenová vystudovala FF MU (obor pedagogika - psychologie)
- má ráda cestování (tj. výlety, ne každodenní cestu do práce IDS JMK 😊)
- baví ji vařit podle fantazie
- v oblíbenosti má také sport (aktivně i pasivně)
- žije v obci Velké Hostěrádky
- je vdaná, má jedno dítě

V Paříži u Notre-Dame

Foto © archiv R. Mrázové

... s prof. Lucií Esterkovou

1. Jak jste se dostala k učení?

Původně jsem učitelkou být vůbec nechtěla. Celé dětství jsem si přála být herečkou. V 9. třídě jsem dokonce dělala „talentovky“ na konzervatoř (hudebně – dramatický obor), ale nedostala jsem se, a tak jsem hledala školu, kde nebude matematika hlavním předmětem. Díky rodičům jsem našla tehdy začínající „paj-dák“ v Brně a už se to se mnou vezlo. Pak jsem vystudovala VOŠ sociálně-právní, VŠ (což je jeden z důležitých předpokladů pro učení), prošla výběrovým řízením a jsem tady 😊.

2. Co se změnilo na této škole od dob vašeho studia?

Změnila se nebo spíše obměnila se spousta věcí, ale co tu pořád je a čemuž jsem velmi ráda, je skvělé klima školy, pozitivně naladění učitelé i studenti – a to si myslím, že je nejdůležitější.

3. Chtěla byste učit i jiné předměty kromě Opv a etiky?

Učím ještě pedagogiku a pedagogickou praxi, to mně stačí, jsem skromná 😊.

4. Co děláte ráda ve svém volném čase?

Moc ráda chodím na koncerty, do divadla či kina. Anebo si jen tak pro radost pustím nějakou muziku. Taký se ráda odreaguji při hře na klavír... a mám ještě jeden důležitý koníček: kdykoliv můžu, tak si zpívám.

5. Kdo jsou mezi učiteli vaši nejlepší přátelé?

Díky Bohu mám ve škole více přátel. Jak jsem řekla, je tu dobré klima a to je pak člověku dobře téměř s každým. Ale jelikož pracuji ve školství už 9. rok, mám přátele i mezi jinými učiteli než jen tady ve škole. Každopádně si užívám každého dne a jsem moc ráda, že jsem tu!

6. Máte nějaký zajímavý zážitek z prvních týdnů na škole, o který byste se s námi mohla podělit?

Zážitků je spousta. Žádný konkrétní se mi nevybavuje – snad jen, že jsem se už několikrát setkala s tím, že si mě paní vrátná nebo nějaká návštěva z venku spletla se studentkou. Jelikož již dávno studentkou nejsem, tak mě to samozřejmě těší 😊.

Děkujeme za rozhovor!

Štěpánka Todorová, Jana Vaverková (G4)

Mgr. Lucie Esterková, DiS.

- pochází ze slovácké obce Svatobořice - Místřín, z vinařské rodiny
- dříve pracovala na jedné brněnské alternativní ZŠ
- má v oblíbě svěrákovský humor a kapelu Kryštof
- velmi ráda vaří a peč
- je nejstarší ze 4 sourozenců (má 1 sestru a 2 bratry)
- má téměř roční neteř

Třídní foto před školou

Školní výlet v Krkonoších

Foto © archiv L. Esterkové

Charlotte Brönteová: *Jana Eyrová*

„Milé chovanky,“ pokračoval s patosem duchovní z černého mramoru, „je to velice smutný, žalostný případ. Musím vás varovat před tou dívkou, která je vyvržena ze stáda věrných oveček božích - nepatří k nim, ačkoli se mezi ně vetřela. Učitelky, musíte ji střežit! Musíte si na ni dávat pozor, musíte se vystříhat jejího příkladu! Vyhýbejte se jí, bude-li třeba, vyobcujte ji ze svých her a ze svého středu! Hlídejte každé její hnutí, abyste zachránily její duši, je-li vůbec možno, aby byla spasena. Tato dívka - (můj jazyk se zdráhá, ale musím vám to říci) - toto dítě, narozené v křesťanské zemi, ale horší než mnohý malý pohan, který se modlí k Bráhmovi a pokleká před Džagannáhem - tato dívka je - lhářka!“

Nastlala desetiminutová pomlčka - zatím jsem se už docela vzpamatovala a viděla jsem, jak všechny Brocklehurstovy vytáhly kapesník a přitiskly si jej k očím, stará Brocklehurstová se začala kývat sem a tam a dvě mladé si šeptají: „To je strašné!“

Pan Brocklehurst pak pokračoval: „Dověděl jsem se to od její dobrodějky, od zbožné a dobročinné dámy, která ji k sobě vzala jako sirotka a vychovávala ji jako své vlastní dítě, ale nešťastná dívka se jí za laskavou a ušlechtilou péči zle odměnila tak hrozným nevděkem, že ušlechtilá dáma musela svým dětem nakázat, aby se s ní nestýkaly, protože se bála, aby se jejich čisté duše jejím mrzkým příkladem nenakazily. Poslala ji sem, aby se vyléčila, tak jako v dávných dobách Židé posílali své nemocné ke rmut-

né kašně Bethesda - a prosím vás, učitelky i vaši představenou, nedopustíte, aby ji hrůzy obklíčily jako voda.“

Po tom velebném závěru si pan Brocklehurst zapjal nejhorší knoflík na svrchníku, polohlasem něco řekl svým dámám, které ihned vstaly, uklonil se slečně Templové a všechny vzácné osobnosti důstojně vypluly z učebny. Můj soudce se ve dveřích obrátil a řekl:

„Nechte ji na té stoličce stát ještě půl hodiny a ať na ni až do večera nikdo nemluví!“

A tak jsem tam v té výšce zůstala stát - já, která jsem řekla, že bych to nesnesla, kdybych měla stát jenom na vlastních nohou na hanbě uprostřed učebny, byla jsem tam všem na odiv potupně vystavena jako na pranýři. Mé pocity se vůbec nedají vylíčit! Když mě už začaly zmáhat, stahovaly mi hrdlo a škrtily mi dech, přiblížila se ke mně dívka, pohlédla na mne a šla dál. V jejích očích zářilo zvláštní světlo a jeho paprsky ve mně vzbudily zvláštní pocit. Byl mi neznámý, ale byl tak povznášející! Jako by se nějaká hrdinná mučednice přiblížila ke ztýrané otrokyni a svou blízkostí ji vlila sílu! Přemohla jsem vzlykavý pláč, který užuž propukal, zdvihla jsem hlavu a odhodlaně se vzpřímila...

Helena Burnsová se na něco zeptala slečny Smithové, byla za svou otázku pokárána, vrátila se na své místo, a když šla kolem mne, znovu se na mne usmála. Ale jaký to byl úsměv! Doposud se na něj pamatuji a vím, že to byl projev ušlechtilé duše a opravdové odvahy - ozářil jí ostré rysy v hubeném obličejí a zapadlé šedé oči, jako by se v nich odrážel skvoucí zjev anděla.

Kateřina Kocí (G3)

Jak vám chutná ve školní jídelně a jaké je vaše nejoblíbenější jídlo? Co byste zlepšili?

Jana Vaverková (G4)

Nic moc, spíše průměr, takže 2-3. Moje nejoblíbenější jídlo je asi hamburger nebo knedlíky se zelím. Rozhodně bych dávala obrázky k jídlům na internet, protože podle názvu nic nepoznáme.

Anna Hriadelová (G6)

Myslím si, že se naše školní jídelna zlepšila. Někdy mi chutná víc a někdy zase míň. Občas mi přijde, že jeden den se sejdou tři dobrá jídla a nevím, co si vybrat, a další den také nevím, co si vybrat, ale to proto, že nemám žádné jídlo z výběru moc ráda. Myslím si, že ti, kteří tvoří jídelníček, tuší, která jídla studentům chutnají víc a která míň, tak by mohli výběr přizpůsobit. Je dobré, že zavedli svačiny!

Tatiana Skoumalová (PL3)

Ve školní jídelně mi chutná hodně jídel. Nejvíc asi řízek s bramborem, klasika. Celkově mi tam chutná dost, nevím, čím to je, ale poslední dobou mi zde chutná víc a více. Změnila bych množství cibule v salátech, kvůli tomu si je většinou nedávám (možná už je to jinak, nevím). Někdy by se hodilo trochu víc dochutit jídlo. Ale mám na stole sůl a pepř, takže to v pohodě zvládám sama.

Lucie Dvořáková (PL1)

Ve školní jídelně mi chutná. Nejradši mám asi saláty s kuskusem. Změnila bych

možná asi systém s čipy, když to pořád nefunguje.

Josef Tatíček (G4)

Není to zas tak špatné, výběr jídel je slušný a občas se najdou i jídla, která mi chutnají. Je škoda, že už dlouho nebyla pizza, nebo ke svačině párek. Moje nejoblíbenější jídlo je asi řízek. A zlepšil bych rozhodně kvalitu brambor 😊.

Mgr. Libor Marek

Nejsem osoba, která jídlo příliš řeší. Řekl bych to takto: jsem rád, že se můžu dobře najíst. Je tam málo místa a hodně hluku.

Mgr. Lukáš Synek

Do školní jídelny moc často nechodím, a když už jdu, objednám si smažený květák s tatarkou a bramborami. Rozhodně znám i lepší místa, kde se najíst 😊. Na jídelně bych zvýšil pestrost jídel, jako to bylo na začátku. Saláty, které nestojí za moc, bych vyměnil za teplé jídlo.

S. Cyrila

Ve školní jídelně mi chutná. Nejraději mám saláty a potom sladká jídla - rýžový nákyp, žemlovku... Mohla bych je mít každý den 😊.

Tomáš Brauner, Michael Navrátil (G4)

Peter D. Schiff - Andrew J. Schiff:

***Ekonomické bajky
pro studované i laiky***

Přel. Aleš Drobek

Vyd. Dokořán, Praha 2010, 256 s.

Kniha vypráví o zajímavém ostrově uprostřed moře plného ryb. Ryby hrají v příběhu důležitou roli. Za jeden den je člověk schopen chytit jednu a ta ho zasytí na celý den. Na ostrově žijí tři trosečníci: Adam, Běda a Čenda. Je to nudný život, skládající se pouze z jídla, rybaření a spánku.

Jednou se Adamovi podaří vyrobit podběrák, s kterým je rybolov výnosnější. To nastartuje ekonomiku ostrova. Brzy se rybolov ještě zlepší a přiláká přistěhovalce. Zanedlouho je vytvořena i vláda ostrova - vzniká Usonie, začíná se obchodovat s jinými ostrovy. Ostrov vzkvétá.

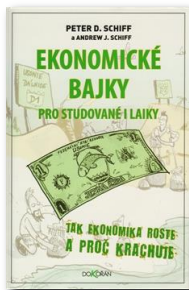
Nic ale netrvá věčně a lidská hamižnost vykoná své. Začnou se tisknout papírové peníze, které už nejsou kryté skutečnými rybami. Je potřeba zvětšit zásobu ryb, ale vláda to odmítá udělat rybolovem. Místo toho se začnou dělat oficiální ryby - zmenšeniny těch normálních. Nastartuje to inflaci. Do toho se ale rozběhne obchod se vzdálenou Sinií. Sínie dává za v podstatě bezcenné papírové peníze ostrovu skutečné ryby. Do Sínie se přesune i veškerá výroba, takže v Usonii se už jenom spotřebovává. Stejně se ale situace nezlepší. Nastává hyperinflace - oficiální ryby už jsou příliš malé. Do upadající ekonomiky ostrova přijíždí Síňané a

svými papírovými penězi, které získali od Usonie, vykoupí veškeré statky na ostrově. Usonie se musí vrátit zase na začátek svého vývoje.

Na konci každé kapitoly je shrnutí, které uvádí příběh do skutečných historických rovin. V podstatě celé dílo kopíruje historický vývoj USA. Je tu i několik narážek na skutečné postavy a země (Sínie - Čína, Olda Barakuda - Barack Obama, Jirka Křovák - George Bush).

Za podrobnější zmínku stojí postava Adama. Je zakladatelem celé ekonomiky ostrova. Dokázal riskovat, že se mu to nepovede, obešel se bez denního přidělu ryby a vyrobil převratný vynález. Byl dost vypočítavý, když měl více než jeho kamarádi, ale nepřivedlo ho to k nějaké chamtivosti. Trošku jsem neschvaloval jeho počínání, když se s kamarády nerozdělil, ale ryby jim půjčoval na úrok. Celkově je to sympatická postava, se kterou by stálo za to se potkat.

Ekonomické bajky pro studované i laiky je velmi dobrá kniha, ale člověk musí vědět, co od ní chce. Není to odpůdkové čtení jen tak pro zábavu, při čtení je potřeba se soustředit. Určitě je to dobrá volba pro kohokoli, kdo se chce dozvědět něco o základech ekonomiky. Celkově bych knihu doporučil spíše starším či zkušenějším čtenářům, protože občas je opravdu složitá na pochopení.

Petr Hanák (G3)

Každý 4. savec, každý 8. pták a každý 3. obojživelník je ohrožený druh. Živočišné druhy vymírají 1000krát rychleji, než je obvyklé tempo.

Každý rok zmizí 13 mil. hektarů deštných pralesů.

Za 40 let zmizelo 40 % ledovců a hladina moří tak stoupla o 20 cm.

Led v Grónsku představují 20 % pitné vody, pokud by roztály, stoupla by hladina moří o 7 m.

Asi 71% povrchu Země tvoří oceány.

Kdyby byl Mount Everest v Mariánském příkopě, jeho vrchol by ležel 2,4 km pod hladinou.

Rostliny a sinice produkují přibližně 70% kyslíku.

V oceánech se podle některých odhadů nachází ještě 750 000 neobjevených živočichů a rostlin.

Každou vteřinu na světě zazáří až 100 blesků.

Tučňák královský se dokáže potopit až do 500 m a pod vodou vydrží až 27 minut.

Tučňáci dokážou vyskočit z vody až 1,8 m vysoko.

Kožich ledních medvědů izoluje tak dobře, že je někdy těžké je zachytit termovizí.

Žirafy spí denně 20 až 30 minut. A to ve stoje.

Jazyk plejtváka obrovského váží více než slon a jeho srdce je stejně velké jako menší automobil. Plejtváků obrovských žije už asi jen 1000 jedinců.

Rorýsi tráví až 3 roky nepřetržitě ve vzduchu. V letu se páří i spí.

Pouze 5 – 10% gepardích mláďat se dožije dospělosti.

Když žralokovi vypadne zub, ihned mu naroste nový.

Žraloci mají horní i dolní víčka, ale neumějí mrkat.

Orel bělohlavý má na sobě průměrně 7 000 pírek.

Žáby při polykání zavírají oči, aby posunuly potravu dále do žaludku.

Pštros má větší oko než mozek.

Zdroje:

<http://michal.skrabalek.cz/nazory/300-zajimavosti-o-lidech-prirode-a-vesmiru>
www.zlatypstros.unas.cz

Kryštof Kotek, Jiří Možný (G4)

„Pepíčku, jaký je rozkazovací způsob slovesa mlčet?“
 „Psst!“

Syn bohatého sultána se rozhodne studovat v Česku. Po pár měsících posílá otci dopis: „Ahoj, tati, mám se tu dobře. Jenom si připadám trochu divně, když jedu do školy svým porsche, a pak uvidím profesora vystupovat z tramvaje.“

O pár dní později mu přijde odpověď: „Milý synu, tady ti posílám peníze, kup si taky tramvaj, ať tam nejsi na ostudu...“

Malá myšička je na výletě s rodinou. V jednu chvíli kolem proletí netopýr. Malá myšička běží za maminkou a volá: „Mamí, mamí, andělíček!“

Malý komár se právě vrátil ze svého prvního letu a nadšeně vypravuje mamince: „Mami, to ti bylo prima, představ si, jak jsem tak letěl, všichni mi tleskali!“

„Pane doktore, všichni mně ignorují.“
 „Další, prosím.“

Velitel: „Smithe!“

Smith: „Ano, pane?“

Velitel: „Dneska jsem vás neviděl na mas-
 kovacím cvičení.“

Smith: „Děkuji, pane.“

Jak se řekne japonsky stan?
 Nacochata.

„Jak vysoká je naše škola?“ ptá se paní učitelka.

„Přesně 128 cm.“

„Proč zrovna tolik, Pepíčku?“

„Protože jí někdy mám až po krk.“

Letí letadlo a najednou mu začnou hořet motory.

Pilot si zavolá letušku a říká: „Hoří nám motory, řekni to cestujícím, ale nějak, aby se moc nevylekali.“

Letuška přijde do kabiny a zazpívá: „Hóó-
 řej nám móóotory!“

A cestující se přidají: „Šálalálala...“

Dana Biskupová, Barbora Dohnalová (G4)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Kateřina Kocí, Magdalena Černá, Petr Hanák, Štěpánka Todorová, Jana Vavřková, Tomáš Brauner, Michael Navrátil, Filip Cvrkal, Ondřej Petržela, Dana Biskupová, Barbora Dohnalová, Jiří Možný, Kryštof Kotek, Anna Štykarová, Eva Kellnerová, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Titulní strana:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel
cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese caso-pis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v listopadu 2015. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>.
Uzávěrka příštího čísla je 31. 1. 2016.